

במיוחד באוטובוס זה (אוטובוס הבוקר), כי ידענו שאנשי הכנופיות הערביות, בני צפת, היו יוצאים בערבים אל ההרים ל- התקפות, ממשיכים אחר כך בדרכם לטבריה וחוזרים עם בוקר אל בתיהם בצפת. סיפר בזמנו אברהם שיין, אחד משלושת התוקפים. לדבריו תוכננה ההתקפה כך, ששניים יפתחו בירי-אקדחים אל עבר ה- אוטובוס, והשלישי, שלמה בן-יוסף, ירוק רימון: „ההתפוצצות תהרוס את המנוע, וכך יתגלגל האוטובוס לתהום על גוסעיו.“ כתב אלמגור למקרא הדברים: „אם הבינותי נכונה, הרי תיכננו השלושה לא- רוב לאוטובוס מלא נוסעים וביניהם, יש להניח, גם זקנים וטף.“ אלא שתיכננו לחדר, וביצועו לחדר.

פתם כפריים. ממש ברגע האחרון, כשבן-יוסף הכין את רימון-היד לפעולה, הגיחה לפתע מונית יהודית, עברה בין האוטובוס הערבי למארב היהודי, וסיכלה את הפעולה. השלושה החליטו להמתין לאוטובוס בדרכו חזרה — מצפת לטבריה — ולהתקיפו בהתאם לתוכנית המקורית שלהם.

כתב על כך אלמגור בעונו שבת: „תקיפת אוטובוס הבוקר ודירדרו לתהום, על כל נוסעיו, נראתה לשלושה מוצדקת, ל- דבריהם, משום שידעו כי באוטובוס זה נוהגים אנשי הכנופיות לחזור עם בוקר אל בתיהם בצפת... אבל מה להם ול- אוטובוס של 1.30 אחר הצהריים, המוביל אולי סתם כפריים, וזקנים, ונשים, ו- ילדים...“

כשהגיע האוטובוס למארב, פתחו השניים באש, והשלישי השליך רימון. אבל הרימון לא התפוצץ והאוטובוס המשיך בדרכו, כשמטווח בקעות הצקתה הנוסעים.

זמן קצר אחרי ההתקפה נעצרו שלושת התוקפים. אחר כך הובאו לדין צבאי בן- יוסף ניתלה וזכה בתואר „עולה הגדרום הראשון“.

ביצה טיבענית. אלמגור קבע כי מדורו, שאילו התפוצץ הרימון שהשליך בן-יוסף, היה האוטובוס הערבי ניכנס ל- היסטוריה העקובה מדם של הארץ כ- „אולי טיבוס הדמים של הגליל“, בדומה ל- אוטובוסים אחרים שבאו בעיקבותיו. והי רמו ברור.

בהקשר זה ציטט אלמגור היסטוריון בן התקופה, החי ופעיל עד היום, שכתב: „ברגע שהטיל שלמה בן-יוסף את הרימון על האוטובוס הערבי, קרע פתח לתקופה חדשה... במעשהו היה משום הוכחה, ש-

משה דיין (בני 22)
 „הטרטן לא שינה את חיי...“

של דיין בגיל 22, בטרם איבד את עינו, שלא פורסמה עד כה בישראל.

נוי שפט

סכסופאט הוא נורמלי

האנס טען כי קורבנותיו לא התנגדו למעשיו ולכן לא היו אלה מעשי אונס

שלמה חליוואה נאשם בבית-המישפט בירושלים באינס אכזרי של חמש נשים, בתקיפת אשה נוספת, ובכמה פרטי אישום נוספים.

הוא נידון ל-25 שנות מאסר על כל ה- עבירות הללו. רק שלמה לבי-עמי, האנס המנומס המפורסם, נידון לתקופת מאסר ארוכה יותר — שלושים שנה — על כל מעשי האונס שבהם הודה.

חליוואה לא הודה באשמה. הוא טען ל- הגנתו כי הנשים לא התנגדו למעשיו, ולכן לא היה זה אונס, וכי גם בשעת מע- שה לא היתה חדירה מלאה של אבר מינו לזה של המתלוננת, ולכן, לפי החוק, לא הושלם האקט המיני, ולפי החוק אין אפ- שרות להעמידו לדין על אונס.

כאשר נגזר דינו, ערער חליוואה באמ- צעות בא כוחו, עורך-הדין שמואל בירגר לבית-המישפט העליון.

באמתחתו היתה טענה נוספת, כי מרשו לא היה אחראי למעשיו בעת אונסו, מפני שהיה נתון בלחץ שאי-אפשר להת- גבר עליו, ואשר נבע מפסיכופטיה.

התנהגות מדומה. טענה זו נתמכה בשלוש הוותיקות של רופאים פסיכיאט- רים, על אף שכל אחת מחוות הדעת קבעה כי חליוואה כשיר לעמוד לדין, ואינו חר- לה במחלת-נפש. לפי החוק, רק דחף ש- הוא תולדה של מחלת-נפש מזכרת מוכה את הנאשם בהגנה של טירוף. על כן שלף הסניגור, בבית-המישפט העליון, את חוות- הדעת של ד"ר יואב קראוס, שקבע כי לחליוואה יש דחפים מיניים מוגברים, ושי- כינה את מצבו כ- „סכסופטיה“, אולם גם רופא זה קבע כי פסיכופטיה היא ביטוי להפרעה באישיות, ולא מחלת-נפש מבחי- נה מישפטית.

לכן דחו שופטי בית-המישפט העליון את טענתו זו של הסניגור. אולם מטענה זו נגזרה טענה נוספת. הוותיקות של ד"ר קראוס הכילה מישפט שאמר כי חליוואה האמין שהנשים אונסות אותו, ואם אומנם האמין בזאת, משמע שחשב בכנות כי הן מסכימות למגע, ואפילו כופות אותו עליו, אם כן, יש לדון אותו, לפי החוק, כפי

האיש העומד עכשיו בראש המטה הכללי חנן חיילים שרצחו. האם אין זה פוגע בתדמית ישראל בעולם? **תשובה:** „אין תגובה.“

את השאלה הציג השבועון הגרמני שטרן. התשובה-לא-יתשובה באה מפיו של משה דיין.

10 אלפים דולר. הראיון שהעניק דיין לשרון עורר ויכוח עוד לפני שפורסם. לדברי ח"כ אורי אבנרי בכנסת, שילם השבועון הגרמני לדיין עבור ראיון זה, ה- תופס בשבועון רק ארבעה עמודים, החל בעמוד 224, סכום של 10 אלפים דולר — יותר מ-300 אלף לירות. כתב שטרן ב- ישראל, שבתי טל, טען שסכום זה „מגגום ביותר“.

דבריו של דיין רחוקים מלהצדיק סכום כזה. הוא חזר על דיעותיו המבולבלות ה- רגילות — שאסור לנהל משא-ומתן עם אש"ף מפני שהאירגון רוצה להשמיד את ישראל, שיש לכונן את האוטונומיה נוסח בגין, ושאינו לו מושג מה צריך לקרות בגדה וברצועה בתום חמש שנות-המעבר. הוא תמך בהתנחלות („לא על אדמות פרטיות“) ובכיבוש הישראלי בביקעת ה- הירדן, על גב ההר בגדה וברצועת-עזה — לצמיתות.

הכתרת של שטרן: „נמנע הקמתה של מדינה פלסטינית.“

לא מירון מאראתון. יתכן כי ה- קורא הגרמני יתעניין לפחות בקטע הקטן, שבו דיבר דיין על עצמו.

שאלה: „...השנה לקית במחלה קשה מאד, הרופאים...“

תשובה: „תגיד זאת בפה מלא, גם הרופאים אמרו לי זאת: היה לי סרטן. הם ניתחו והוציאו את הגידול. עכשיו אין לי עוד תאים ממאירים.“

הסרטן לא שינה את חיי. הרי תמיד היו לי בעיות של בריאות. תחילה איבדתי עין, והייתי צריך להסתדר עם זה. אחרי- כך גברתי לי חוליה בעמוד-השדרה, אחרי- כך נקרע לי מיתר-קול, כך שבמשך זמן-מה לא יכולתי לדבר.

„תמיד היה חלק מן המכונית מקולקל — אבל המנוע עוד פעל.“

הרופאים מקוים שהסרטן לא יחזור. בעוד כמה חודשים עלי לעבור בדיקת-דם. „אני מרגיש במצב מצויין, לא הייתי משתתף עכשיו במירון-מאראתון, אבל ב- סך-הכל בסדר.“

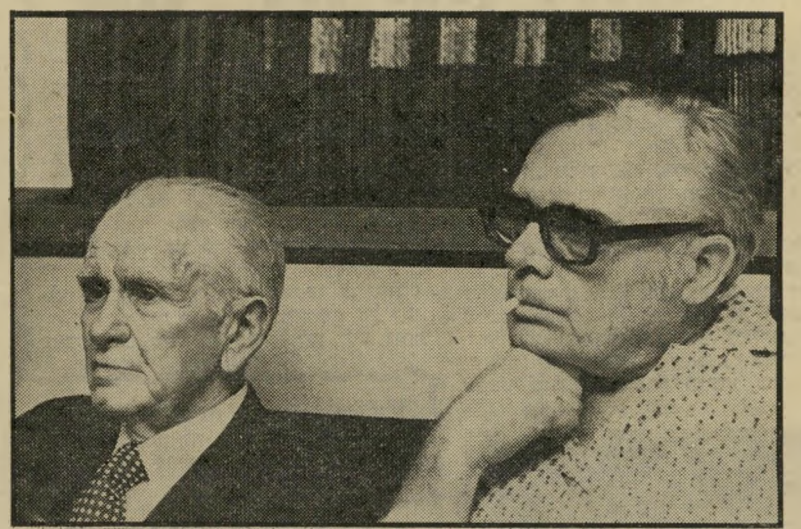
החלק המעניין ביותר בראיון: תמונה

* בדיון על הכנסות חברי-הכנסת מהר- צאות ומאמרים.

הראשון הוא הפרופסור יוסף נדבה, ה- מכהן היום כראש החוג לתולדות הצינונות באוניברסיטת חיפה וכחבר מליאת רשות ה- השידור. לפני כשבועיים גינה את אנשי הטלוויזיה, שרצו להקרין את הכתבה ה- מפורסמת על באסם אל-שכעה, וכינה את הטלוויזיה הישראלית „ביצה טבעונית“.

השני הוא זאב ז'בוטינסקי, מורה ורבו של ראש-הממשלה מנחם בגין, המשקע כידוע את מירב מרצו בהוקעת „אותו אירגון מרצחים נאצי הקרוי פיי-אל-או“.

אלא שמילכוד שני אלה מופיע עוד שם מעניין במדורו השבועי של דן אלמגור — שמו של עורך הספר שעורר את אלמגור

עורך רוזנפלד (עם אורי קיסרי ז"ל)
 „אירגון המרצחים הקרוי פיי-אל-או...“

לכתוב מה שכתב: שלום רוזנפלד, עורך מעריב.

הלה היה בזמנו מפקדו של שלמה בן- יוסף בראש-פינה.

שתיקה בסלע, דיבור בחרי

תמיד היה חלק מקודקד במכוניתו של משה דיין. אך המנוע עדיין פועל — לדבריו

שאלה: „אתה היית פעם רמטכ"ל.“

הקרקע כבר נחרשה לקראת המהפכה, וכי כבר נראים ניצני „הגזע“ החדש, שעליו התנבא ראש בית"ר.

גם את ראש בית"ר ציטט אלמגור. הלה כתב בזמנו מאמר שהוכתר במילים „לקח בן-יוסף“, ושבו קבע כי בכל מילחמה חיילי שני הצדדים הם תמימי-דרך תפים מפשע. לכן ארורה היא כל מילחמה, גם מילחמת-תגר וגם מילחמת-מגן. מסקנתו של ראש בית"ר היתה חדי-משמעות: „אם אינך רוצה לנגוע בחף מפשע — גזוע, ואם אינך רוצה לגזוע — ירה ואל תפספס!“ מי הוא ההיסטוריון המצוטט לעיל ומי היה אז ראש בית"ר?